

har vist ikke bemærket, at denne Lov er begrænset til at vedrører Forbud mod Op-tagelse af Brag, der ere uskadeliggjorte paa Foranstaltning af det offentlige. Den Sag, han fremdrog, vedrører Brag af en hel anden Bestaffenhed og falder som saadan uden for denne Lovs Grænser. Jeg er af samme Men-ning, som den højtærede Justitsminister, at hvis de Retsregler, som ere gældende, overholdes, vilde et saadant Tilfælde som det, det ærede Medlem omtalte, slet ikke fremkomme. Det er nemlig Reglen, at Brag-fisterne, inden de begynde paa deres Arbejde, skulle anmelde dette til Amtmanden, og naar da Amtskontoret eller Politimesteren ved, at Braget tilhører en anden Mand, vil en saadan Tilmeldelse bevirke, at Arbejdet standses. Det kan være, at der er en vis Sløjhed hos Administrationen paa dette Omraade, men der tiltrænges vistnok ikke Lovregler i den Grad, som det ærede Medlem for Fredsborg mente, og under alle Omstændig-heder falder det uden for denne Lovs Grænser.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 72 Stemmer.

Lovforslaget tilstilledes Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1ste April 1896 til 31te Marts 1897.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3351 ff.)

Formanden (Sofus Høgsbro): Der er indløbet nogle mindre Unøjagtig-heder i Lovforslagets Tekst, men de ere ikke af den Betydning, at jeg anser det for nød-vendigt her at fremdrage dem, og de vilde blive rettede under Lovforslagets Behandling her i Tinget.

Lovforslaget fattedes under Forhandling.

M. Klausen: Paa det forelagte For-slag forlanges et Beløb af 50,000 Kr. til de anerkendte Sygekasjer. Det har jo vist sig, at Sygekasseinstitutionen er i raff Fremgang,

idet Medlemsantallet fra 1893 til Udgangen af 1896 er steget fra 116,000 til 180,000, og det er derfor naturligt

Formanden (Sofus Høgsbro): Maa jeg bede det ærede Medlem tale noget højere.

M. Klausen: . . . Det er derfor natu-rligt, at, naar Medlemstallet stiger, maa ogsaa Tilskuddet forøges. I 1893 blev der givet et Tilskud af 345,000 Kr.; nu forlanges der altsaa et Tilskud af indtil 475,000 Kr. Jeg tror, at det er et Forslag, som vi alle kunne være glade ved, fordi det her drejer sig om en meget prisværdig Bestræbelse fra Befolkningens Side, som fortjener at støttes af Lovgivningsmagten. — Paa § 23 forlanges der en Understøttelse af 400 Kr. til to Arbejdsmands, Niels Christian Nielsens og Johan Christian Simon-sens efterladte. Disse to Mænd have begge sat Livet til i Statens Arbejde; ganske vist vare de ikke direkte engagerede af Staten, idet det var en privat Entreprenør, der havde dem i sin Tjeneste. Under Udførelsen af deres Arbejde ved en Gravning mistede de imidlertid begge to Livet. Nu er det jo ret naturligt, at naar to Mænd miste Livet i Statens Arbejde, er det Statens Pligt at sørge for deres efterladte, og det viser sig jo ogsaa, at den højtærede Minister har søgt, at der paahvilede Staten denne Pligt. Men det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa denne Forsørgelse skal gives, er i højeste Grad karrig, ja ligefrem uanstændig. Til deres Enter og Børn — ja, den ene var ganske vist ikke gift, men han har alligevel efterladt sig et Barn, og det oplyses i An-mærkningerne, at det var hans Agt at gifte sig med Børnets Moder — altsaa til disse to Kvinder, hver med et uforsørgtet Barn, foreslaar den højtærede Minister at give en Gang for alle 200 Kr. til hver. Jeg synes, at Staten ikke har Ret til at sige: Saa ere vi kvit, naar vi give jer 200 Kr. hver, have I ikke Ret til at fordre mere. Det er en Selvfølge, at for dette Beløb kunne disse Børn aldrig opdrages, og naar Faderen har sat Livet til under Udførelsen af Sta-tens Arbejde, kan jeg ikke se rettere, end at Staten har en Pligt til at sørge for disse Børn. Jeg vil derfor haabe, at det, som er foreslaaet som Tilskud en Gang for alle, maa blive et Tilskud af Varighed, indtil Børnene ere voksende til, at vi altsaa tage os af disse Børn, ligesom vi mange andre Steder paa Finansloven tage os af Børn, hvis Forældre have sat Livet til under Ud-førelse af Statens Arbejde. Der kunde jo